

Листопад 2020

СВІТЛО МАРІЇ

Приносити Ісуса – світло Марії

"Взивайте всіх святих
на поміч..." (Більше на стор. 3)

Читайте у цьому номері:

<i>Послання Богородиці, Цариці миру</i>	<i>3</i>
<i>Роздуми для молитовних груп</i>	<i>4 - 9</i>
<i>Послання на тему: "Верніться до Бога"</i>	<i>10</i>
<i>Перша субота в місяці</i>	<i>11</i>
<i>Славко Барбарич "Закликаю всіх вас до сповіді"</i>	<i>12 - 13</i>
<i>Свідчення "Моє життя з отцем Славком"</i>	<i>14 - 17</i>
<i>Оголошення</i>	<i>20</i>

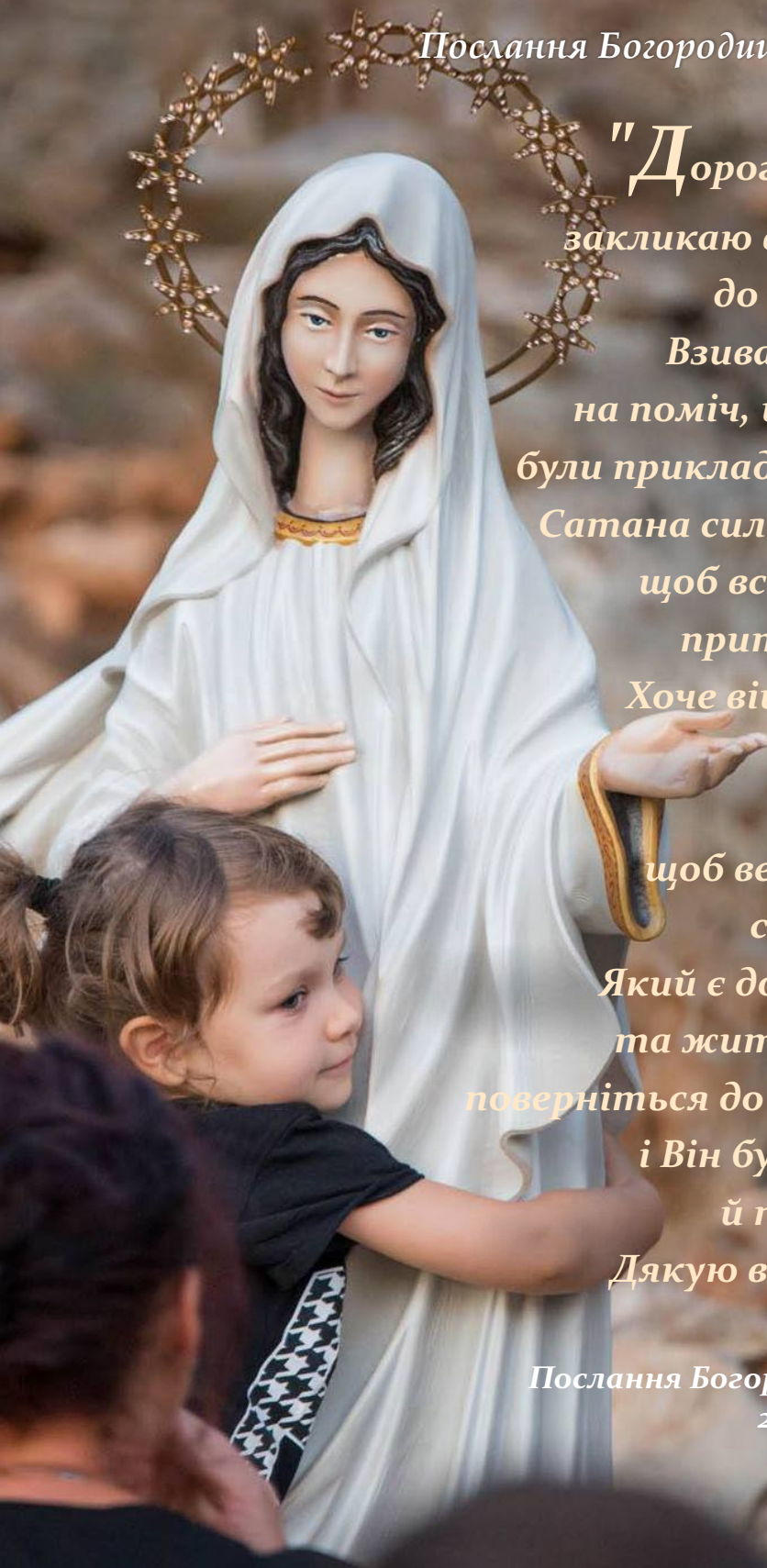
**СВІТЛО
МАРІЇ**

Приносити Ісуса – світло Марії

ІНТЕРНЕТ-ГАЗЕТА "СВІТЛО МАРІЇ"
Щомісячний духовний імпульс для молитовних груп
і людей, пов'язаних зі спільнотою «Світло Марії».
Виходить напередодні першої суботи місяця.

Запрошуємо підписатися на газету: www.svitlomariji.com.ua Контакти: gospa3@gmail.com

ПЕРША СУБОТА МІСЯЦЯ - день, коли ми духовно єднаємося: молимося Розарій, роздумуємо над Словом Божим, беремо участь у Святій Месі, поклоняємося Пресвятим Дарам, роздумуємо над темами, порушеними в газеті «Світло Марії».

"Дорогі діти! У цей час
закликаю вас повернутися
до Бога й молитви.
Взивайте всіх святих
на поміч, щоб вони для вас
були прикладом і допомогою.
Сатана сильний і бореться,
щоб все більше сердець
притягнути до себе.
Хоче війни й ненависті.
Тому Я з вами
так довго,
щоб вести вас на шлях
спасіння, до Того,
Який є дорогою, правдою
та життям. Дітоньки,
поверніться до любові до Бога –
і Він буде вашою силою
й пристановищем.
Дякую вам, що відповіли
на Мій заклик".

Послання Богородиці, Цариці миру,
25 жовтня 2020 року.

Роздуми для молитовних груп

Взивайте всіх святих

«Вірую в спілкування святих», – промовляємо ми в Апостольському символі віри. Ми сповідуємо віру в те, що існує зв'язок між нами, тими, що знаходяться на землі, і святими, які прийшли до Бога, до мети. Богородиця взиває нас шукати заступництва святих, «які вибілили свій одяг в крові Агнця», як сказано в Книзі Одкровення. Церква ставить перед нами святих як зразок, як приклад, який потрібно наслідувати, але не копіювати.

*о. Любо
Куртович,
ОФМ*

Ми звикли вважати святих неабиякими, незвичайними, а деколи навіть і дивними людьми. Коли ми говоримо комусь, що він святий, то маємо на увазі, що він настільки праведний, чесний, доброчесний і благочестивий, що це викликає повагу й захоплення, але разом із тим і підсвідому відразу.

Святі піднесені до вітаря. На їхню честь виготовляють статуї, до них звертаються під час Літургії, віруючі моляться до них, шанують їхні образи, просять їх про захист. Одні святі допомагають у роботі, інші заступаються за подорожніх, хворих, дітей, хтось «відповідає» за благополуччя домашнього вогнища, за добрий урожай, за шлюб, за сім'ю, за успішні роди, за взаєморозуміння між людьми, за психічні хвороби й так далі.

Урешті, ми віримо в те, що святі – це вибрані, виняткові люди. Вони ніби з іншого світу, ніби й жили на землі – і водночас не мають нічого спільного з нашим життям.

На жаль, образ святих став повністю протилежним тому, заради чого була проголошена їхня святість. Церква хотіла дати людям приклад, щоб ми всі стали святими, а не щоб ми тільки молилися до святих про наші земні, незначні потреби.

Між нами утворилася прірва, і тепер украй мало ймовірно, що святі послужать прикладом, який хтось відважиться наслідувати. Вони здаються недосяжними. Урочистість наших служб відділяє їх від нас настільки, що ніхто й думки не допускає, що потрібно бути такими, як вони.

Проте якщо ми поглянемо на життя святих, то побачимо, що в них нема нічого, що могло б викликати таке сприйняття. Із Євангелія ми знаємо, що святим може бути і розбійник, розіп'ятий з Ісусом, і митарі Матвій та Закхей, і блудниця Магдалина. Єдина умова для святості – навернення.

Нам потрібні приклади, які ми можемо й повинні наслідувати. Якщо ми викреслимо їх із нашої культури, викинемо із системи цінностей, тоді збудуємо бандитське суспільство.

У свідомості багатьох людей, у тому числі й християн, живе думка, що святі – це особистості, із якими ми, звичайні смертні, не можемо себе порівнювати. Однак після більш глибокого роздумування зрозуміємо, що вони пройшли через земну Голгофу та знайшли святість у тому ж світі, де живемо й ми, або в подібних ситуаціях.

Святість – це присутність у нас Святого Духа, що проявляється в наших

життєвих рішеннях й учинках: у тому, як батько турбується про свою сім'ю, у материнській ніжності, у старанності учня, у відповідальності й ретельному ставленні працівника, у ревному й достойному служінні священника та монаха.

Святість проявляється у відносинах між людьми і в людських учинках. Святість – це не стан. Це направленість. Святий не тільки той, хто володіє всіма чеснотами, але й той, хто до цих чеснот тягнеться. Святість – це не привілей для вибраних осіб у Церкві.

Ми всі покликані до святості – кожний у відповідності до своїх дарів та становища в суспільстві. Бути святим – означає вибрати мірилом життя євангельські заповіді й старатися всіма силами жити за ними. Це залежить від здатності й сили кожної людини та від Божої благодаті, яка її супроводжує.

У пошуках святості й апостольських звершень ми не повинні чекати якоїсь ідеальної ситуації, сприятливих можливостей. Коли християнин із любов'ю виконує навіть найнезначнішу щоденну роботу, у ній відобразиться образ Божий. Господь не просить від нас неможливого. Ми робимо те, що в наших силах, щоби Господь звершив те, що для нас не можливе.

Тож поставмося серйозно до закликів Богородиці, через які Вона веде нас шляхами святості.

Молитва

Пренепорочна Діво Маріє, Господь через заслуги Твого Сина звільнив Тебе від усякого злого гріха. У Твоєму Серці й у Твоєму материнському лоні Він знайшов дім для Свого Сина. Приймавши Бога у Своє Серце й тіло, Ти прийняла всіх своїх дітей і залишаєшся Матір'ю кожному з них до кінця часів. Ти все життя зростала у вірі, візьми нас за руки й приведи до Ісуса. Даруємо Тобі свої серця, даємо свої руки, щоби відчувати себе в безпеці на життєвому шляху й у життєвій боротьбі, у якій знаходимось. Особливо приносимо тобі всіх хворих – і душею, і тілом. Утіш Своєю материнською близькістю всіх, хто заплутався, загубився, хто відчуває невпевненість. Нехай у темряві, серед якої знаходиться світ і люди, загориться світло. Амінь.

Роздуми для молитовних груп

Поверніться до любові

«Поверніться до Бога й молитви, взивайте всіх святих на поміч, поверніться до любові до Бога – і Він буде вашою силою й пристановищем», – заклик Марії лунає серед неспокою, страху, вірусу, насильства, розділеності, наказів, заборон, війни та ненависті. Ми запрошені долати будь-яке зло з любов'ю, а не зброєю.

**Божа любов сильніша за все зло.
Зло стає голоснішим. Любов мовчить,
але це не означає, що її немає.
Любов має останнє слово. Бог є любов.**

Тереза
Гажійова

Роздуми для молитовних груп

Повернення до Бога та його любові є простим рішенням усіх проблем. Це приносить мир.

«Я з вами, щоб повести вас на шлях спасіння». Іншими словами, я веду вас до Ісуса. Ми вже давно знаємо, що робити. Марія лише нагадує нам чітку відповідь Ісуса Томі, коли, засмучений і розгублений його відходом, він запитав: *«Господи, і як нам знати тую путь?»*. *«Я – путь, істина і життя! Ніхто не приходить до Отця, як тільки через Мене»* (Йо. 14: 6).

Іти з Марією шляхом спасіння – це запрошення дотримуватись Його слова. Його слово правдиве. Дотримуючись Його слова, Його заповідей, ми залишаємося з Ним в Отці, Який нас у Ньому любить аж настільки, що залишається в нас – навчає нас Катехизм католицької Церкви.

Одним із головних послань Богородиці є щоденне читання Божого слова та роздуми над ним.

У той час, коли ми не можемо приходити до церков і приймати Ісуса в Євхаристії, будьмо винахідливими й приймаймо його ще більше, роздумуючи над Словом Божим.

Про це Вона сказала так просто та переконливо в посланні від 2 січня 2015 року: *«Я тут між вами як мати, яка вам хоче допомогти пізнати істину. Поки жила ваше життя на землі, Я мала пізнання істини й тим самим – шматочок Раю на землі. Тому вам, Своїм дітям, бажаю того ж. Небесний Отець хоче чистих сердець, наповнених пізнанням істини. Хоче, щоб ви любили всіх, кого зустрінете, бо і Я люблю Свого Сина в усіх вас. Це початок пізнання істини. Вам пропонується багато фальшивих істин. Переможете їх серцем, очищенням постом, молитвою, покаєнням і Євангелієм. Це єдина істина, і це істина, яку вам залишив Мій Син. Вам не потрібно над нею багато роздумувати. Від вас очікується те, що робила і Я – щоб Ви любили й давали. Діти Мої, якщо любите, ваше серце буде домом Моєму Синові й Мені, а слова Мого Сина провідниками у вашому житті. Діти Мої, послужусь вами, апостолами любові, щоб допомогти всім своїм дітям пізнати істину»*.

Сатана сильний і бореться, щоб усе більше сердець притягнути до себе. Хоче війни й ненависті. Богородиця називає на ім'я те, що зараз відбувається у світі. Вона ніколи не залишить нас без рішення. Вона пропонує нам вихід. Ми можемо зупинити поширення зла під Її материнським захистом молитвою, постом, перебуваючи в Божій любові, насичені Божим словом, Євхаристією.

Молитва

Небесний Отче, дякуємо Тобі за те, що дозволяєш Марії все ще приходити, щоб нагадати нам про необхідність повернутися до Божої любові. За Її могутнім заступництвом і всіх святих ми просимо звільнити світ від ненависті і війни. Своєю любов'ю доторкнися до кожного серця, яке ще не знає Тебе. Під Твій захист прибігаємо, Маріє, і просимо допомогти нам іти шляхом порятунку до Твого Сина. Допоможи нам зберігати Його слово, як і Ти. Нехай Його любов буде нашою єдиною силою й пристановищем. Амінь.

Верніться до Бога

"...у смиренні серця верніться до Бога та Його заповідей, щоб усім серцем ви могли сказати: нехай буде як на небі, так і на землі..." 25.1.2016

"...Закликаю вас: верніться до Бога та до молитви, щоб вам було добре на землі..." 25.4.2016

"...верніться до Бога та молитви, поки молитва не стане для вас радістю..." 25.8.2020

*Наша наступна
молитовна зустріч
відбудеться в суботу,
07.11.2020 р.*

*Цього місяця
будемо молитися
за всіх хворих.*

"Закликаю всіх вас до сповіді"

На Вігілію Урочистості Благовіщення, 24 березня 1985 року, Богородиця дала через Марію Павлович таке послання: *"Сьогодні хочу закликати всіх вас до сповіді, навіть якщо ви декілька днів тому сповідалися. Хочу, щоб Моє свято всі досвідчили у своєму нутрі. А не можете досвідчити, якщо цілковито себе не віддасте Богові. Тому всіх вас закликаю до примирення з Богом!"*

Це одне з небагатьох послань, у якому Богородиця закликає до сповіді. У світлі свята Благовіщення сенс сповіді стає більш ясним. Марія – нова Єва. Вона сказала: «Ось я Господня слугиня: нехай зо мною станеться по твоєму слову!» (Лк. 1:38)

о. Славко
Барбарич,
OFM

Цими словами Марія, раба Господня, зачала новий світ.

Перша жінка на Землі, Єва, своїм життям не сповнила Божого плану. Стався гріх, і через гріх людина віддалилася від Бога й Божих планів. Через гріх людина прийняла рішення жити власною волею та відкинула Божу. Марія зцілює стан світу, створений непослухом перших людей. Це зцілення стало можливим, тому що Христос – новий Адам – прийняв волю Отця і зійшов на землю, щоб урятувати її. Він увиходить у світ через Марію, через нову вірну й слухняну рабину.

Отже, глибокий сенс Урочистості Благовіщення не є лише в тому, що в той день Христос, Божественне Слово, для нас став людиною, утілившись в лоні Діви Марії, але й у тому, що через прийняття Марією Божої волі почалася нова історія спасіння. З правди про вочлчення, яке було зумовлене Маріїним прийняттям Божої волі, ми відкриваємо глибокий сенс сповіді. Невипадково Богородиця закликає нас до сповіді у Своє свято. У цьому заклику ховається відповідь на питання: що таке сповідь? Сповідь – це свідоме прийняття Божої волі й зречення від світу, який поневолює й понижує, це прийняття світу любові, спасіння й світла, зречення від світу темряви, ненависті й неспокою.

Марія каже: «Ви не зможете досвідчити всієї краси цього свята, якщо не сповідаєтеся», – тобто ми не можемо почати нового життя доти, доки не скажемо Богові: «Господи, ось я. Я готовий здійснювати Твою волю». Божа воля полягає насамперед у тому, щоб ми шукали прощення за все те, чим противились Його волі, прощення, за те, що більше слухали свою волю, ніж Божу, що своєю поведінкою були ближчими старій Єві, а не Марії, новій Єві.

Отже, сповідь – це момент повернення й повторного прийняття Раю на Землі, початок будівництва нового світу. Це момент, коли Господь знову має право увійти в наше життя та зайняти в ньому перше місце. Це також момент, коли стара, зруйнована людина, що живе в нас, оновлюється силою Христа.

Чим частіше й усвідомленіше ми йдемо на сповідь, тим більше наближаємося до свята, яке Марія, Матір усього живого, нова Єва, згадує у Своему посланні. Це свято є прославленням життя, прославленням миру, радості, любові, єдності між Богом і людьми, а також єдності між людьми.

Наближаючись до мети, до якої Богородиця хоче нас привести, ми віддаляємося від руйнівної влади гріха й усе менше піддаємося спокусам, усе рідше відчуваємо страх та тривогу.

Це і є справжній життєвий процес входження в славу Божих дітей. Не випадково, багато паломників і священників зізналося, що саме завдяки сповіді в Меджугор'ї вони відкрили для себе красу й глибину заклику до навернення, до повернення дружніх відносин між Богом і людьми.

Дане священникам служіння людям у сповіді стає більш ясним і цінним в очах самих священників й усіх віруючих. Безсумнівно, немає більш красивого служіння людини людині, ніж служіння у таємниці примирення.

Моє життя з отцем Славком

Мене звати Вікіца Додіг, я з Меджуґор'я. Зростала і тут, і в Німеччині. 1986 року в Меджуґор'ї, під час свідчення візіонерки Віцки, я пережила глибокий досвід миру. Це був мир, який міг дати лише Бог. До того часу вважала себе доброю християнкою, щонеділі ходила до церкви, ми постили в сім'ї, молилися щодня. Але це була традиційна віра без досвіду живого Бога. До цього досвіду Бог був для мене образом, створеним моєю бабусею: чоловік похилого віку, у якого є груба книга, де він пише всі мої гріхи, і горе мені, як тільки я постану перед ним.

Потім я почала шукати Бога – і зустріла отця Славка, який переконав мене стати гідом для паломників, згодом перекладачем. Це було 34 роки тому. Я також представник центру для німецькомовних паломників. Маю двох синів: одного на небі, другого на землі. Я самотня мати: мій шлюб анульований церквою. Я намагаюся жити за посланнями Богородиці.

Отця Славка Барбарича я знала з вигляду ще перед початком об'явлень. Одного разу він сказав, що якби він не став францисканцем, то, безумовно, був би професійним футболістом. Він любив спорт. Мій батько теж був спортсменом, вони були знайомі з отцем Славком ще зі школи, тому в мене була можливість познайомитися з ним. Швидше, це були стосунки, які базувались на повазі до священників, на тому, як я була вихована. Я завжди вітала його: «Слава Ісусу Христу...»

Але потім, коли почалися об'явлення, я також зацікавилася Меджугор'єм, пережила перше навернення, роздумувала над тим, щоб стати гідом для паломників, тож мала можливість ближче познайомитися з ним.

Я згадала одне речення, яке він часто вживав, коли був із моїм батьком або спортсменами: «В здоров'ї тілі – здоровий дух». Це було для нього дуже важливо. Завжди, як міг, він підтримував талановитих людей. Займатися спортом – це талант, який Бог тобі дав. Мене в цьому освіченому францисканцеві, що говорив сімома мовами й мав докторський ступінь, захоплювало те, що він був нормальним і цікавився спортом. Як молода дівчина, я була дуже ним вражена, стала за ним більше спостерігати й хотіла пізнати його краще.

Те, що я стала гідом, було його ініціативою. Чому? Я завжди потрапляла на очі, щось робила, щось перекладала, бо знала німецьку. Одного разу він прийшов до нас додому й поклав на стіл купу різноманітних книг заввишки близько півметра, промовивши: «Скажи Вікіці, нехай вивчить це». Коли я повернулася додому, мати переказала мені слова отця Славка. Я взяла першу книгу – «Ключ до Біблії», сказала собі: «Добре». Друга книга – «Послання Богородиці», відтак – Катехизм... Навіщо мені цьому вчитися?

Я пішла до отця Славка й запитала: «Для чого це?» Він відповів: «Та ж на іспити!» і – був здивований, що я не знала, що буду гідом. Був упевнений у тому, що я буду це робити. Його типовою рисою було те, що він не запитував, хочеш ти щось робити чи ні. Якимось чином він припускав, що ти побачиш, помітиш проблему чи потребу – і зреагуєш. Він просто очікував, що людина, яка є християнином, побачить проблему й відреагує. І він чекав цього від мене: «Ти говориш двома іноземними мовами, у тебе була така можливість. Прошу, відповіси на потребу. Краще будеш гідом ти, яка тут удома, знаєш місце, маєш віру, ніж хтось чужий. Богородиця особливо вибрала саме цю парафію, і ти б мала відповісти».

Спочатку я боролася проти цього, але коли почала, винятково пережила його близькість у тому сенсі, що отець Славко був готовий допомогти мені, чим міг. І це також було його типовою рисою. Він завжди всім допомагав. Він завжди зупинявся на людині, яка мала проблему, хоча вже тоді, 1986-1987-го, у нього було мало часу. Він відкладав усе набік і виділяв час для тієї людини, яка цього потребувала.

Одного разу ми розмовляли перед церквою, як підійшла група паломників. Він висунув мене вперед і сказав: «У мене немає часу, вона все вам скаже», – і пішов. Вони почали ставити мені питання, а я не могла на них відповісти. Краще б провалилася під землю. Наступного дня купила всі книги німецькою мовою в сувенірних крамницях (тоді їх було вже дві) і почала читати. Але виникла проблема. У кожній книжці було написано щось інше. Що правда? Тож я побігла за отцем Славком, щоб він сказав, що є правдою. Так було щоразу, коли я натрапляла на щось, із чим не могла впоратись. Я побігла за ним, він відповів мені швидко, бо завжди поспішав, але знав, що повинен відповісти мені, щоб я була спокійна й могла читати далі... Цей спосіб, у який він до мене підходив, мене формував. У моєму житті були різні періоди, були тяжкі падіння, але він ніколи не дозволив мені, щоб я залишилась лежати. Зранення, падіння, гріх – це природно для кожної людини. Одного разу він сказав мені: «Вікіце, ніхто не може стати святим,

якщо він не грішник». За винятком Діви Марії, ми всі грішні і йдемо шляхом до святості. Це нормально, що впадеш, але не нормально, якщо залишатися лежати. Він часто говорив мені, особливо коли мені було важко: «Ти не маєш права залишитись лежати. Кричи, посварися з Богом, роби, що хочеш, але, головне, устань!»

Іноді в житті трапляються такі речі, коли всі від тебе відвертаються, і я пам'ятаю, що отець Славко був тим, хто завжди обіймав, коли інші відвернулись. Він завжди знаходив у людині те, що дає їй цінність. Він говорив: «Якщо Бог бачить, що ти дорогоцінний, хто ти такий, щоб сумніватися? Хто я такий, щоб судити тебе, коли Бог не судить тебе?» Устань, стань на коліна, попроси прощення і йди вперед. Такими були мої стосунки з ним.

Він теж мав деякі людські риси, які робили його людиною й наблизили до нас. Мені в ньому подобалось те, що, незважаючи на те, що був освічений і мав глибоку віру, він залишався нормальним і міг наближатися до людей, не роблячи жодної різниці. Він ніколи не дозволяв своїй мудрості відокремлювати його від інших. Це була його чеснота.

33-ДЕННА ПІДГОТОВКА ДО ПОСВЯТИ

розпочинаємо
5 листопада,
а закінчуємо
8 грудня 2020 р.,
в урочистість
Непорочного Зачаття
Пресвятої Діви Марії.

Запрошуйте своїх друзів, знайомих!

Більше на сторінці:

www.svitlomariji.com.ua

**СПІЛЬНОТА «СВІТЛО МАРІЇ» -
приватне об'єднання вірних.
Члени спільноти хочуть через
наслідування життя Богородиці
приносити Світло - Ісуса -
сучасному світові, молитися та
жертвувати за здійснення
Божих планів спасіння через
Богородицю - у цей час.**

**Більше інформації:
www.svitlomariji.com.ua**

**МОЛИТОВНІ ГРУПИ - зазвичай
зустрічаються раз на тиждень на
молитву Розарію в наміреннях
Богородиці й за потреби ближніх,
роздумують над Словом Божим,
посвячуються Непорочному
Серцю Діви Марії.**

***Якщо ви бажаєте фінансово підтримати
діяльність спільноти «Світло Марії», це
можна зробити переказом на рахунок:***

**Назва отримувача: SVETLO MÁRIINO,
Банк: Slovenská sporiteľňa (Erste Group bank)**

Номер рахунку: 5058517603/0900

IBAN: Sk5409000000005058517603

BIC/SWIFT: GIBASKBX IČO: 45743304

Бог винагородить!

Поширення цього видання без змін (цілком) дозволяється і вітається. При копіюванні окремих частин та їх використанні в іншому контексті редакція газети залишає за собою право узгодження. Зв'яжіться з нами за адресою: gospaz@gmail.com

Згідно з декретом папи Урбана VIII і постановою II Ватиканського собору, автор заявляє, що не має наміру випереджувати офіційного визнання Церкви, якій повністю підкоряється. Такі слова, як «об'явлення», «чудо», «послання» і т.д. уживаються в газеті в значенні особистого свідчення.